

af det foreliggende Forslag, men det er ene og alene af den Grund, at vi mente, det var ikke Lønningskommissionens Sag at stille bestemte Forslag herom. Hvor stort et Tilskud der skal ydes saavel til København til Bestridelse af Skoleudgifterne som til Privatskolerne, for at de kan fortsætte det Arbejde, de har udført hidtil, og som har haft og forhaabentlig fremdeles maa have Lovgivningsmagtens fulde Sympati og Støtte, det maa Rigsdagen altsaa nu tage Bestemmelse om, antagelig inden dette Lovforslag forlader Rigsdagen.

Dermed har jeg i nogen Maade gennemgaaet, saa vidt jeg kan skønne, det vigtigste, der indeholdes i dette Lovforslag, saaledes som det er kommet fra Lønningskommissionen. Jeg skal anbefale det til fortsat velvillig Behandling her i Rigsdagen, idet jeg vil udtale det samme her, som jeg sagde ved det forrige Lønningsforslags første Behandling, at jeg tror, det er bygget paa et Grundlag, som er forsvarligt baade overfor Lærerne, overfor Kommunerne og overfor Staten. Jeg vil derfor anbefale, at vi ikke foretager ret mange Forandringer i det, og haabe, at Lærerne vil føle sig tilfredse med de Lønninger, der her er normerede, og at Staten og Kommunerne ogsaa vil vise sig villige til at yde de store Ofre, der er nødvendige for at gennemføre Forslaget og derved sætte Folkeskolens Lærere og Lærereinder paa et Lønningsstandpunkt, der svarer baade til, hvad de øvrige Tjenestemænd i Staten faar, og til det overordentlig betydningsfulde Arbejde, de udfører i Skolens Tjeneste, et Arbejde, som vel alle Mennesker uden Undtagelse vil indrømme er af den allerstørste Betydning for Befolkningens og Landets hele fremtidige Udvikling og Trivsel. Derfor haaber vi, at der maa være i nogen Maade Enighed om at gennemføre ogsaa dette Forslag saa vidt muligt hurtigt og, mener jeg, uden væsentlige Forandringer hverken opad ved Forhøjelse af Lønningerne eller nedad.

Valdemar Olsen: Efter at det ærede Medlem fra Ruds-Vedby (Søren Svendsen) saa udførligt har gjort Rede for det Lovforslag, der her foreligger, kan jeg fatte mig forholdsvis kort. Mit Parti er enig med de øvrige Partier i, at dette Forslag maa gennemføres, at Lærernes Lønninger er saa smaa, at de saa hurtigt, som ske kan, maa bringes op i Højde med, hvad der gives i andre Stillinger, som kan sammenlignes med Lærerstillingerne. For

saa vidt er vi enige i Kommissionen. De Udtalelser, jeg fremkom med under Behandlingen af det store Lønningslovforslag, gælder ogsaa i alt væsentligt det foreliggende Lovforslag. Jeg mener, at de Lønninger, der foreslaas her, ligesom de Lønninger, der er foreslaaede paa det store Lønningslovforslag, langt fra er store, tværtimod, de er snarere for smaa i Forhold til den rivende Udvikling, der er i Lønniveauet for alle, der er beskæftigede i de private Erhverv, og jeg mener ogsaa, at naar Lønningsudvalget faar denne Sag til Behandling og kommer til at forhandle med de forskellige Tjenestemandsgupper, vil det nok vise sig nødvendigt i nogen Grad at forhøje de foreslaaede Lønninger, saavel dem paa det store Lovforslag som dem paa det nærværende Lovforslag. Jeg gør da Regning paa, at de samme Forhøjelser, som eventuelt vil komme paa det store Tjenestemandsløvsforslag, ogsaa vil blive anvendt paa det nærværende Lovforslag.

De Ændringer, som den højtærede Undervisningsminister har foreslaaet i Lønningskommissionens Forslag, mener jeg, at vi forholdsvis let vil kunne blive enige om ved Udvalgsbehandlingen, og jeg skal derfor ikke komme nærmere ind derpaa, men jeg skal gaa over til at gøre et Par Bemærkninger om forskellige Spørgsmaal, hvor mit Parti er uenigt med de øvrige Partier. Allerførst har der været det Spørgsmaal, som i øvrigt nu gaar ud af det foreliggende Lovforslag: om Lærernes Pligt til at gøre kirkelig Tjeneste. Mit Partis principielle Standpunkt er det, at Lærerne ikke burde have en saadan Pligt til at gøre kirkelig Tjeneste. Naar vi desuagtet i Lønningskommissionen var gaaet med til en saadan Pligt, var det, fordi man fra anden Side gjorde gældende, at det kunde komme til at staa saaledes, at man ikke kunde faa nogen til at overtage den kirkelige Betjening, som Lærerne hidtil havde fungeret i, og at man maatte have et Sted at tage denne Betjening fra, hvis det viste sig umuligt at faa nogen privat til at gøre det. Vi var ikke enige med de andre Partier i dette Standpunkt, men vi mente, at Spørgsmaalet var for lille til at indtage et Særstandpunkt paa, og gik saa med til, at Lærerne eventuelt skulde være tvungne til at tage disse kirkelige Stillinger mod at faa et passende Honorar derfor. Men vi er stadig tilbøjelige til at anse en saadan Ordning for at være mindre korrekt. Mit Partis Stilling er den, at den kirkelige